

**Od badań synchronicznych ku diachronii.
Z powodu książki Urszuli Modrzyk, *Polskie przyimki
złożone w reprezentacji LFG na przykładzie wyrażień
„na rzecz” i „do spraw”*¹**

W ostatnich latach można dostrzec pewien – jak sądzę – przejściowy spadek zainteresowania językoznawstwem historycznym². Piszę o tym z perspektywy nauczyciela akademickiego, który obserwuje, jak z programów studiów filologicznych znikają kolejno albo zostają programowo skompyromowane takie przedmioty jak język staro-cerkiewno-słowiański, gramatyka historyczna, dialektologia³. Uczeni, szczególnie przedstawiciele najstarszego pokolenia językoznawców, wskazują jednak również na spadek zainteresowania problematyką historycznojęzykową na poziomie badawczym. O przyczynach tego spadku pisał m.in. Witold Mańczak⁴. Cieszy więc, gdy wśród P. T. Autorów nowych artykułów i książek z zakresu lingwistyki historycznej spotykamy nowe nazwiska, nazwiska badaczy młodych, którzy

---

¹ Wydawnictwo KUL, Lublin 2017, 104 ss., Seria Młoda Polonistyka 10.

² Powtarzam tutaj pierwszy akapit z mojego wprowadzenia do książki *Dawne z nowym łącząc...* *In memoriam Mariani Kucala*, red. J. Klimek-Grądzka, M. Nowak, Lublin 2016, s. 9.

³ O miejscu przedmiotów historycznojęzykowych w programie studiów polonistycznych dyskutuje się nie od dziś. W książce *Język polski jako przedmiot dydaktyki uniwersyteckiej* (red. J. Bartmiński i M. Karwatowska, Lublin 2000) prace poświęcone tej kwestii publikują m.in. M. Wojtak (historia języka), W. Książek-Bryłowa (diachronia), A. Grybosiova i K. Kleszczowa. Głos w dyskusji zabierali m.in. B. Greszczuk i M. Kułakowska, S. Warchoń, B. Walczak.

⁴ *Przyczyny spadku zainteresowania językoznawstwem historycznym*, w: *Synchronia – diachronia*, red. M. Wojtyła-Świerzowska, Kielce 1999, s. 104–108.

chę kontynuować badania tej „wymierającej” dyscypliny⁵ albo – przynajmniej – nie zamykają się na diachronię.

Od kilkunastu lat Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich⁶ organizuje w Lublinie Ogólnopolski Konkurs im. Czesława Zgorzelskiego na najlepszą polonistyczną pracę magisterską⁷. Nagrody przyznawane są w dwu kategoriach – za pracę z zakresu nauki o literaturze i pracę z językoznawstwa. W roku 2016, w XV edycji Konkursu, I nagrodę za najlepszą pracę z zakresu lingwistyki jurorzy przyznali mgr Urszuli Modrzyk, autorce rozprawy magisterskiej pt. *Polskie przyimki złożone w reprezentacji LFG na przykładzie wyrażeń „na rzecz” i „do spraw”*. Rozprawa została przygotowana i obroniona w 2015 roku w Instytucie Filologii Polskiej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na seminarium prof. Tomasza Miki (Zakład Historii Języka Polskiego)⁸. Praca ukazała się nakładem Wydawnictwa KUL jako 10. tom serii *Młoda Polonistyka*, w ramach której publikowane są prace laureatów Konkursu, poczynając od laureatów z roku 2011⁹. Niniejszy

⁵ W dyskusji podczas odbywającej się w dniach 7–8 maja 2009 roku konferencji „Język Polski. Współczesność – historia” prof. Maria Wojtak użyła w tym kontekście terminu „językoznawstwo endemiczne”. Zob. W. Książek-Bryłowa, H. Duda, *Przedmowa*, w: *Język polski. Współczesność – historia*, red. W. Książek-Bryłowa, H. Duda, t. VII, Zamość 2010, s. 10.

⁶ O działalności Konferencji zob. np. K. Pokrzywniak, *Powstanie i zadania Konferencji Polonistyk Uniwersyteckich*, <http://polka.ath.bielsko.pl/wp-content/uploads/2015/03/KPU-Historia-i-zadania.pdf> [dostęp: 28.10.2017]. Z dawniejszych sprawozdań zob. J. Pasterska, M. Patro-Kucab, M. Stanisławski, *Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich w Instytucie Filologii Polskiej UR*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Historia Literatury” 2010, 5, s. 286–290.

⁷ Informacje o Konkursie na stronach internetowego „Biuletynu Polonistycznego” (zob. <https://biuletynpolonistyczny.pl/competitions/ogolnopolski-konkurs-im-czeslawa-zgorzelskiego-na-najlepsza-polonistyczna-prace-magisterska-xvi-edycja,150/details>). Ukazało się też kilka tekstów drukowanych, zob. np. A. Jarosz, M. Nowak-Barcińska, *W łączności pokoleń*, „Przegląd Uniwersytecki” [KUL, Lublin] XXVIII, listopad – grudzień 2016, nr 6 (164), s. 28–29, http://www.kul.pl/files/66/przeglad/przeg_xxviii_164.pdf [dostęp: 28.10.2017]; A. Jarosz, *VI edycja Konkursu o nagrodę im. Czesława Zgorzelskiego*, „Zeszyty Naukowe KUL” 2008, nr 1, s. 82–86.

⁸ We *Wprowadzeniu* (s. 9–10) autorka błędnie wskazuje na Instytut Języka Polskiego UAM, jako miejsce powstania pracy.

⁹ Zanim narodziła się seria *Młoda Polonistyka*, prace laureatów konkursów były publikowane w różnych miejscach. Z prac lingwistycznych wymieńmy np. M. Kasperczak, *Biolektory we współczesnej polszczyźnie, czyli o języku Marsjan i języku Wenusjanek*, Poznań 2004. Niektóre książki z tej serii doczekały się recenzji w czasopismach literackich i lingwistycznych. Z lingwistycznych była to np. praca M. Miławskiej, *Język bohaterem filmu. Analiza lingwistyczna „Dnia świra” Marka Koterskiego*, Lublin 2015 (zob. S. Bobow-

tekst jest rozszerzoną wersją omówienia książki, które przedstawiłem na gali XVI edycji konkursu¹⁰, która odbyła się w Instytucie Filologii Polskiej KUL w Lublinie 27 października 2017 roku.

Autorka pracy – jak czytamy we *Wprowadzeniu* – postawiła sobie dwa cele:

Pierwszym jest wypracowanie i wypróbowanie korpusowych metod, przy pomocy których można oceniać stopień leksykalizacji wyrażeń przyimkowych w funkcji przyimka. Drugi cel to zbadanie pod tym kątem [wyrażeń] *na rzecz* i *do spraw*, czemu służy analiza z zastosowaniem proponowanych metod (s. 9).

Oba te cele realizowane są w kolejnych rozdziałach pracy.

W rozdziale pierwszym pt. *Gramatyka LFG a polskie przyimki złożone* (s. 11–21) autorka przedstawia „formalizm LFG w kontekście innych gramatyk formalnych języka polskiego oraz lingwistyki komputerowej w ogóle” (s. 9), gdzie skrót LFG pochodzi od ang. *Lexical Functional Grammar*. W bardziej tradycyjny sposób autorka nagrodzonej pracy mogłaby tę część pracy nazwać stanem badań. Ma ona bowiem charakter introdukcyjny. Dowiadujemy się tu, czym jest gramatyka formalna, i bliżej poznajemy jedną z takich gramatyk – gramatykę LFG, którą autorka – jak już zdążyliśmy się dowiedzieć z wcześniejszego cytatu – nazywa też formalizmem LFG. Przedstawienie to prowadzone jest z punktu widzenia lingwistyki korpusowej. W drugim punkcie tej części pracy Urszula Modrzyk przedstawia gramatykę LFG języka polskiego, by w punkcie trzecim przejść do zasygnalizowania problemu reprezentacji w polskiej LFG wyrażeń typu *na rzecz* i *do spraw* – „co do których należało podjąć decyzję: czy traktować je jako wielowrazową jednostkę leksykalną (MWE), czy też przedstawiać w sposób analityczny” (s. 20; MWE to *multi word expression*).

---

ski, *Utrafić w sedno. Recenzja książki Małgorzaty Miławskiej pt. Język* bohaterem filmu. Analiza lingwistyczna „Dnia świra” Marka Koterskiego, <https://biuletynpolonistyczny.pl/media/uploads/2017/06/16/recenzja-ksiazki-m-miawskiej.pdf> [dostęp: 29.10.2017]).

¹⁰ Tak organizatorzy konkursu nazwali uroczyste wręczenie nagród laureatom XVI Konkursu i kilku konkursów poprzednich. O rzeczowniku *edycja* zob. m.in. J. Kwiek-Osiowska, *Moda na edycję*, „Język Polski” 1989, LXX, s. 252; J. Podracki, *Słowa i ludzie. Szkice o języku polskim i kulturze*, Warszawa 2003, s. 271–272. Edycja w tym kontekście razi mnie nie tyle jako neosemantyzm, ile ze względu na swoje natręctwo, swoją medialną wszechobecność. Natrętna *gala* (por. *gala piosenki*, *gala mistrzów sportu*, *gala piosenki* etc.) też ma swoje synonimy, np. *ceremonia*, *uroczystość*, *impreza* etc. *Gala* w połączeniu z *edycją* razi moje poczucie dobrego smaku lingwistycznego. Oba rzeczowniki *Wielki słownik poprawnej polszczyzny* pod red. A. Markowskiego (Warszawa 2004) zalicza do wyrazów nadużywanych. Czy stanowisko normatywne jest jeszcze aktualne?

W rozdziale drugim (s. 23–29) autorka omawia „zjawisko leksykalizacji wyrażeń przyimkowych w funkcji przyimka”. W tej części pracy wyjaśnione zostały podstawowe terminy – przyimek złożony, leksykalizacja i gradienca. Szczególnie „zgrabnie” – jeśli można tak to określić – zdefiniowano tu gradiencję. Zacytujmy:

[Gradiencją] w gramatyce określa się stan nieostrych granic pomiędzy klasami elementów (element bądź zbiór elementów językowych nosi cechy zarówno jednej, jak i drugiej klasy), a także sytuację wewnętrzną niejednorodności danego typu (elementy w obrębie jednej klasy różnią się między sobą stopniem zbliżenia do elementu dla niej prototypowego). Zjawiska te są widocznym synchronicznie efektem diachronicznych procesów zachodzących stopniowo w języku, np. gramatykalizacji (s. 30).

W rozdziale trzecim (s. 31–42) zostały przedstawione *Metody analizy*. Aby przeprowadzić ocenę „stopnia leksykalizacji *na rzecz [Gen]* i *do spraw [Gen]*”, autorka nie stosuje jednej metody. Ocena stopnia leksykalizacji jest – cytuję – „procedurą złożoną, stanowiącą kombinację:

- testów na leksykalizację fraz przyimkowych znanych z literatury
- testów na posesywność połączenia *rzecz [Gen]* i *spraw [Gen]*
- analizy preferencji semantycznej
- analizy pisowni omawianych wyrażeń” (s. 31).

Te testy na leksykalizację i posesywność, znane z wcześniejszej literatury, zostały tak zmodyfikowane, aby można je było zastosować na gruncie lingwistyki korpusowej.

Najważniejszy jest rozdział IV – *Analiza* (s. 43–82), który składa się z dwu części. W pierwszej, stosując opisane w rozdziale trzecim procedury, p. Modrzyk ocenia stopień leksykalizacji wyrażenia *na rzecz [Gen]*, w drugiej – *do spraw [Gen]*.

Wnioski (wybrane). Przedstawiona w książce analiza pokazuje:

1. różny stopień leksykalizacji fraz *na rzecz* i *do spraw* – ta pierwsza w funkcji przyimka jest zleksykalizowana w większym stopniu;
2. „proces leksykalizacji wspomnianych fraz zaczyna się od zmian w ich semantyce” (s. 91);
3. „Wyrażenia *do spraw [gen]* oraz *na rzecz [gen]* są w różnym stopniu zbliżone do prototypu przyimka, a zatem w nierównym stopniu wykazują cechy definicyjne przyimka” (s. 85);
4. „[...] gradiencję da się zaobserwować także w zbiorze wystąpień pojedynczego leksemu. Dzieje się tak szczególnie w wypadku frazy *do spraw [gen]*, która w zależności od kontekstu użycia może przejawiać mniej lub więcej definicyjnych cech przyimka” (*ibidem*);

5. Językoznawstwo korpusowe dostarcza optymalnych narzędzi do badania procesu leksykalizacji na różnych poziomach języka, gdyż pozwala obserwować liczne użycia danego wyrażenia;

6. „[...] dużym walorem LFG jest potencjał nie tyle w wyjaśnianiu, co w identyfikacji tych obszarów języka, w których pewne procesy właśnie zachodzą” (s. 87);

7. „Brak gradencji w założeniach teorii LFG sprawia, że obszary języka ulegające aktualnie zmianie nie dają się łatwo i jednoznacznie zinterpretować” (*ibidem*).

Jak już wspomniałem, niniejszy tekst został w pierwotnej postaci wygłoszony na uroczystości wręczenia nagród laureatom Ogólnopolskiego Konkursu im. Czesława Zgorzelskiego na najlepszą polonistyczną pracę magisterską. Poetyka takich okolicznościowych wystąpień każe laureatów i ich prace chwalić. Na szczęście dla mnie autorka nagrodzonej przez jurorów konkursu pracy *Polskie przyimki złożone w reprezentacji LFG na przykładzie wyrażen „na rzecz” i „do spraw”* bardzo ułatwiła mi to zadanie – ani nie musiałem udawać, że chwale, ani ukrywać przed słuchaczami istotnych jej – książki! – wad. Jakie są zatem zalety tej publikacji.

1. Jeśli pozostać w obrębie tradycyjnej lingwistyki, można powiedzieć, że w pracy, a teraz już w książce, nie podejmuje się żadnego istotnego zagadnienia badawczego. Zgoda. Leksykalizacja jest bowiem zjawiskiem od dawna znanym i – wydaje się – dostatecznie dobrze opisanym, szczególnie na gruncie językoznawstwa historycznego¹¹. Przyimki wtórne, do których należą też zleksykalizowane użycia badanych przez autorkę wyrażen *na rzecz* i *do spraw*, doczekały się już swojej monografii. Myślę tu o książce Beaty Milewskiej *Przyimki wtórne we współczesnej polszczyźnie*. Taż autorka przygotowała również *Słownik polskich przyimków wtórnych*¹². Istotnym *novum* w omawianej pracy jest jednak nie tyle samo zagadnienie leksykalizacji, ile podjęta przez Urszulę Modrzyk udana próba zastosowania lingwistyki korpusowej do analizy problemu.

2. Takie podejście do zagadnienia pozwala autorce wypowiedzieć się zarówno o stopniu leksykalizacji wyrażen *na rzecz [Gen]* i *do spraw [Gen]*, jak i o zastosowanych metodach oraz o problemach związanych z budowa-

---

¹¹ Przypomnijmy tu choćby klasyczny już tekst M. Brodowskiej, *Zjawisko leksykalizacji na wybranych przykładach z „Pana Tadeusza”* („Język Polski” 1949, XXIX, s. 70–75) czy W. Kuraszkiwicza, *Przejawy leksykalizacji w Postylli Reja* (w: *idem, Polski język literacki. Studia nad historią i strukturą*, wybór i oprac. W.R. Rzepka, B. Walczak, Warszawa – Poznań 1986, s. 623–630).

¹² Obie książki B. Milewskiej ukazały się w Gdańsku w 2003 roku.

niem formalnych modeli języka (gramatyk takich jak LFG), czy o ograniczeniach tych modeli.

3. Udało się autorce połączyć w jednej pracy kilka różnych, starszych (językoznawstwo historyczne) i nowszych (językoznawstwo kognitywne), paradygmatów. Choć do analizy stopnia leksykalizacji inkryminowanych wyrażen używa p. Modrzyk narzędzi lingwistyki korpusowej, to nieobce są jej również „kognitywne podstawy języka i językoznawstwa”, co pozwala dostrzec ograniczenia formalnych modeli języka (np. kłopoty LFG z gradientem, co już sygnalizowałem).

4. Językoznawstwo kognitywne, szczególnie jeśli widzieć w nim realizację anarchistycznej koncepcji wiedzy i poznania (o czym pisze Ireneusz Bobrowski¹³), zdaje się nie do pogodzenia z gramatykami formalnymi i lingwistyką korpusową. W omawianej książce takiego konfliktu nie ma, a różne paradygmaty badawcze współwyjaśniają badany problem.

5. Autorka nie stosuje znanych z literatury przedmiotu metod w sposób mechaniczny, lecz dostosowuje je do celu pracy. Zacytujmy:

Testy zaczerpnięte z literatury przedmiotu również zostały przeze mnie zmodyfikowane – tam, gdzie to możliwe, kompetencję językową zastępowałam badaniem pełnego NKJP. Nie pytałam więc, czy jestem w stanie analizowane wyrażenie przekształcić w opisany w teście sposób, lecz ile da się znaleźć w korpusie poświadczeń takiego przekształcenia. Przy teście substytucji semantycznej nie sprawdzałam, czy jako rodzimy użytkownik języka potrafię wymyślić jednowyrazowy przyimek mogący zastąpić dane wyrażenie, lecz czy znajdę w korpusie najczęstsze lewe i prawe konteksty danego wyrażenia połączone pojedynczym przyimkiem (s. 85–86).

6. Literatura przedmiotu została dobrana starannie. Autorka umiarkowanie, lecz w inteligentny sposób korzysta tak z anglojęzycznej, jak i z polskiej literatury przedmiotu.

Sporym zaskoczeniem dla mnie była natomiast osoba promotora pracy. Profesora Tomasza Mikę nie tylko ja kojarzę z innymi obszarami badań lingwistycznych, przede wszystkim z polszczyzną historyczną i średniowieczem. O okolicznościach wyboru tematu dowiadujemy się z wprowadzenia (zob. s. 8) – jeszcze przed wyborem tematu pracy autorka była „członkiem zespołu tworzącego opis języka polskiego przy użyciu formalizmu LFG”.

---

¹³ Zob. I. Bobrowski, *Problems of Methodology and Philosophy of Linguistics*, Frankfurt am Main 2015, s. 57.

O wyborze promotora autorka nie pisze, choć z perspektywy efektu końcowego wybór ten okazał się arcytrafny.

Łyżka dziegciu: w niektórych wypadkach, np. w opisie formalizmu LFG, przydałoby się więcej informacji i przykładów – jeśli dla czytelnika pracy jest to obcy paradygmat badawczy, to sposób przedstawienia gramatyki LFG w pracy Urszuli Modrzyk mu nie wystarczy. Podobnie z terminami *landmark* i *trajektor* (po raz pierwszy na s. 27 z odwołaniem do książki Renaty Przybylskiej¹⁴) – kto nie jest obeznany z podstawami językoznawstwa kognitywnego, łatwo się zagubi, a kwestia stopnia leksykalizacji wyrażen *na rzecz* i *do spraw* utonie w morzu niezrozumiałych terminów.

Podsumowując, praca jest udanym przykładem połączenia metod językoznawstwa tradycyjnego z językoznawstwem korpusowym. Książka Urszuli Modrzyk *Polskie przyimki złożone w reprezentacji LFG na przykładzie wyrażen „na rzecz” i „do spraw”* otwiera nowe perspektywy badawcze. Zgodzić się wypada z autorką, gdy pisze, że „[w]arto byłoby również poszerzyć badania o odpowiednio duży korpus diachroniczny” (s. 88), bo czyż można sobie wyobrazić jakiegokolwiek badania nad leksykalizacją bez perspektywy historycznej.

* * *

Książkę Urszuli Modrzyk przeczytałem dwa razy. Najpierw z pewną bezradnością – po pierwsze ze względu na osobę promotora, prof. Tomasza Mikę, którego nie tylko ja kojarzę przede wszystkim z badaniami nad najdawniejszym etapem rozwoju języka polskiego; po drugie ze względu na ten karkołomny *mix* (jeszcze niedawno powiedziałbym *kolaż*) paradygmatów badawczych, po części słabo mi znanych (kognitywizm), po części całkowicie mi obcych (formalizm LFG). Po raz drugi przeczytałem z zaciekawieniem – wtedy urzekło mnie, że można stary problem (leksykalizacja) potraktować tak innowacyjnie. Z osobistej perspektywy książka Urszuli Modrzyk *Polskie przyimki złożone w reprezentacji LFG na przykładzie wyrażen „na rzecz” i „do spraw”* uświadomiła mi konieczność poznawania nowych paradygmatów i szkół badawczych oraz potrzebę nowego spojrzenia na stare, wydaje się dobrze znane, zagadnienia. Z perspektywy rozwoju badań lingwistycznych książka Urszuli Modrzyk – przecież dopiero praca magisterska – pozwala z optymizmem spojrzeć na przyszłość naszej dyscypliny badawczej.

Henryk Duda

---

¹⁴ *Polisemia przyimków polskich w świetle semantyki kognitywnej*, Kraków 2002, s. 152–154.

Bibliografia

- Brodowska M., *Zjawisko leksykalizacji na wybranych przykładach z „Pana Tadeusza”*, „Język Polski” 1949, XXIX, s. 70–75.
- Bobowski S., *Utrafić w sedno. Recenzja książki Małgorzaty Miławskiej pt. Język bohaterem filmu. Analiza lingwistyczna „Dnia świra” Marka Koterskiego*, <https://biuletynpolonistyczny.pl/media/uploads/2017/06/16/recenzja-ksiazki-m-miawskiej.pdf> [dostęp: 29.10.2017].
- Bobrowski I., *Problems of Methodology and Philosophy of Linguistics*, Frankfurt am Main 2015.
- Dawne z nowym łącząc... In memoriam Mariani Kucalą*, red. J. Klimek-Grądzka, M. Nowak, Lublin 2016.
- Jarosz A., *VI edycja Konkursu o nagrodę im. Czesława Zgorzelskiego*, „Zeszyty Naukowe KUL” 2008, nr 1, s. 82–86.
- Jarosz A., Nowak-Barcińska M., *W łączności pokoleń*, „Przegląd Uniwersytecki” [KUL, Lublin] XXVIII, listopad – grudzień 2016, nr 6 (164), s. 28–29, http://www.kul.pl/files/66/przeglad/przeg_xxviii_164.pdf [dostęp: 28.10.2017].
- Język polski jako przedmiot dydaktyki uniwersyteckiej*, red. J. Bartmiński i M. Karwatowska, Lublin 2000.
- Kasperczak M., *Biolekty we współczesnej polszczyźnie, czyli o języku Marsjan i języku Wenusjanek*, Poznań 2004.
- Kuraszkiewicz W., *Przejawy leksykalizacji w Postylli Reja*, w: *idem, Polski język literacki. Studia nad historią i strukturą*, wybór i oprac. W.R. Rzepka, B. Walczak, Warszawa – Poznań 1986, s. 623–630.
- Kwiek-Osiowska J., *Moda na edycję*, „Język Polski” 1989, LXX, s. 252.
- Mańczak W., *Przyczyny spadku zainteresowania językoznawstwem historycznym*, w: *Synchronia – diachronia*, red. M. Wojtyła-Świerzowska, Kielce 1999, s. 104–108.
- Milewska B., *Przymyki wtórne we współczesnej polszczyźnie*, Gdańsk 2003.
- Milewska B., *Słownik polski przymyków wtórnych*, Gdańsk 2003.
- Miławska M., *Język bohaterem filmu. Analiza lingwistyczna „Dnia świra” Marka Koterskiego*, Lublin 2015.
- Pasterska J., Patro-Kucab M., Stanisław M., *Konferencja Polonistyk Uniwersyteckich w Instytucie Filologii Polskiej UR*, „Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Rzeszowskiego. Seria Filologiczna. Historia Literatury” 2010, 5, s. 286–290.
- Podracki J., *Słowa i ludzie. Szkice o języku polskim i kulturze*, Warszawa 2003.

Pokrzywniak K., *Powstanie i zadania Konferencji Polonistyk Uniwersyteckich*,
<http://polka.ath.bielsko.pl/wp-content/uploads/2015/03/KPU-Historia-i-zadania.pdf> [dostęp: 28.10.2017].

Przybylska R., *Polisemia przyimków polskich w świetle semantyki kognitywnej*, Kraków 2002.

Wielki słownik poprawnej polszczyzny, red. A. Markowski, Warszawa 2004.

O Autorze

Henryk Duda - dr hab., prof. nadzwycz. w Katedrze Języka Polskiego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w Lublinie, językoznawca. Zajmuje się historią języka, związkami języka z kulturą, nauczaniem języka polskiego jako obcego, a w ostatnim czasie coraz częściej polsko-ukraińskimi kontaktami językowymi i kulturowymi. E-mail: henryk.duda@kul.pl